

архиви
приближавали големите стенобитни машини към Одрин.

В това време пред царя се яви млад войскарь. Черните му очи пламтат дръзко и неустрашимо. Тънката коприна на тъмните му вѣси блести от младост.

- Ето що съм намислил, царю честити - казва той на Калояна, като вперва в него помрачен от грижи взор. - Фрѣзите нямат храна. Ако пуснем срещу тях едно стадо добитък и, ~~прикитири~~ зад него, ~~стигнем незабелязано до лагера им~~, не ще ли успеем да ги изкараме извън окопа?

И черните му очи смели издържат тежкия, корав царски поглед.

- Как ти е името, войниче?

- Радул, царю честити.

- Виждал съм те вече никъде... Ако успееш с това, което си намислил, утре ще бъдеш стратор на моята конница.

Безумна гордост трепва по мургавото лице на момъка. Той се покланя до земи и изчезва зад високите скали.

Беше 14 април 1205 година.

Буйни потоци бяха слезли от снежни планини и бяха дигнали водите на трите реки, сочни пасбища се зеленееха с примамлив дъх на млада трева. От широкото, чисто небе вееше тиха ведрина.

Ето ^{то} огромното стадо ~~от~~ едър, огоен добитък се доближава и примамливо се мярка пред очите на изгладнежите рицари. ~~Зад него~~ изкусно се крият войскарите на Коча и Манастиър.

- Излиза е това - мълви рицарят Жехан дьо Роншоа - никой да не смеа да напуска мястото си!...

С трепетна, нетърпелива ръка, страхата на латинския окоп стиска оръжие в десница. Толкова близо е до тях такава обилна храна, а те вече от три дена ядат само по късче сух хляб.

Кучиците и стигат до селището латински войскари, обилно то
В това време цялата войска на император Бодуен, колиничила под благославящата ръка на един фландърски свещеник, слуша